ΕΤΟΣ ΙΔ'. Ἐν Ἀθήναις τῇ 31 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1900 Ἀριθ. 646

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27 Ὁδὸς Πανεπιστημίου 27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία **ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.**

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Η «ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ»
εὔχεται εἰς τὰς κ. κ. ἀναγνωστρίας της εὐτυχὲς τὸ Νέον Ἔτος

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ αἰὼν τῆς γυναικός. — Λογοδοτία τοῦ αἰῶνος (ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου). — Αἱ Ἑλληνίδες τοῦ αἰῶνος. — Ἡ Μάγισσα. — Τὸ Δένδρον τῶν Χριστουγέννων. Συνταγαί. Εἰδοποιήσεις. Τὸ δῶρον μου πρὸς τὴν κόρην μου (Ἐπιφυλλὶς ὑπὸ δος Μαρίας Ζερβουδάκη).

Πρὸς τὰς κ. κ. ἀναγνωστρίας μας

Παρακαλοῦνται αἱ κ. κ. συνδρομήτριαι τῆς «Εφημ. τῶν Κυριῶν» τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ λήγει τὴν 1ην Ἰανουαρίου, νὰ εὐαρεστηθῶσι νὰ ἀνανεώσουν ἐγκαίρως τὴν συνδρομήν των, ἵνα μὴ διακοπῇ πρὸς αὐτας ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

Παρακαλοῦνται ἐπίσης αἱ καθυστεροῦσαι συνδρομὰς συνδρομήτριαι, ἀνταποκρίτριαι καὶ ἀνταποκριταὶ νὰ ἐξοφλήσωσι τοὺς λ)σμούς των, διότι ἐπιθυμοῦμεν μὲ τὸ τέλος τοῦ ἔτους νὰ τακτοποιήσωμεν πάντας τοὺς ἐκκρεμεῖς λ)σμούς.

Ο ΑΙΩΝ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Ἔληξε λοιπὸν ὁ αἰὼν τῆς γυναικός; Καὶ ὑπῆρξεν ὁ αἰὼν αὐτὸς αἰὼν τῆς ἀγάπης καὶ αἰὼν τοῦ ὡραίου καὶ τοῦ καλοῦ, ὅπως ὤφειλε νὰ εἶναι, ἀφοῦ ἔφερε τὸν τίτλον ἐκείνης, ἡ ὁποία ἐξεπροσώπησε τὸ καλὸν καὶ τὴν ἀγάπην καὶ τὸ ὡραῖον πάντοτε; Ἔδωκεν ὁ αἰὼν αὐτὸς ὅ,τι χρεωστοῦν νὰ δώσουν αἱ γυναῖκες εἰς τὴν ἀνθρωπότητα; Τὸ δοσοληπτικόν των βιβλίον ἔκλεισε; Οἱ θησαυροὶ τῶν χαρισμάτων των ἐξηντλήθησαν; Καὶ ἐσκεπάσθησαν οἱ δρόμοι τῆς ζωῆς μὲ ἄνθη; Καὶ ἱδρύθησαν μεγάλοι καὶ ἐπιβάλλοντες οἱ ναοὶ τῶν νέων θρησκειῶν, τῶν ὁποίων αἱ γυναῖκες ἐτάχθημεν αἱ ἀπόστολοι καὶ αἱ ἱέρειαι; Καὶ ἐστήθησαν ἀγείρω καὶ αἰώνια τὰ μνημεῖα καὶ τὰ τρόπαια τῶν εἰρηνικῶν νικῶν μας, καὶ ἡ θριαμβευτικὴ διάβασίς μας ἀφῆκεν ὀπίσω της μεγάλας παρακαταθήκας διὰ τὸν αἰῶνα τῆς σήμερον καὶ τὸν αἰῶνα τῶν ἐπερχομένων γενεῶν;

Καὶ ὅταν μίαν ἡμέραν ἡ ἱστορία κατατάξῃ τὰ πρακτικὰ τοῦ αἰῶνος αὐτοῦ εἰς τὰ ἀτελείωτα χρονικά της, πῶς θὰ χαρακτηρίσῃ ἄρα τὸν μεγάλον ποιητήν, ὅστις ἐτιτλοφόρησε τὸν αἰῶνα αὐτόν, αἰῶνα τῆς γυναικός; Θὰ τὸν ὀνομάσῃ μεγάλον οὐτοπιστήν, μεγάλον ὀνειροπόλον, ἢ μεγάλον προφήτην; Ὅταν θέσῃ ἐπὶ τῆς πλάστιγγος καὶ σταθμίσῃ τὸ ἔργον τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν ἔργον τῶν γυναικῶν θὰ δικαιώσῃ τὸν πολιὸν πρεσβύτην, ὁ ὁποῖος ἠγωνίσθη ὑπὲρ τῆς ἀληθείας καὶ ἔταξε τὴν γυναῖκα τοῦ αἰῶνος αὐτοῦ μεγάλην ἱέρειαν τῆς ἀνθρωπίνης ἀναγεννήσεως;

Καὶ ὅταν φυλομετρήσῃ τὸ μέγα βιβλίον τῶν ἑκατὸν αὐτῶν ἐτῶν σελίδα πρὸς σελίδα καὶ σφραγίσῃ μὲ τὴν χρυσῆν τῆς ἀθανασίας σφραγῖδα τὰς μεγάλας πράξεις, ἃς ἡ αἰωνιότης ἀναγράφει εἰς τὰς ἐπισήμους δέλτους της, τὸ ἔργον τῆς γυναικὸς θὰ δικαιολογήσῃ ἄρα τὸν τίτλον τοῦ λήξαντος αἰῶνος;

Ἂς ἐξετάσωμεν καὶ ἡμεῖς ὀλίγον τὰς σελίδας αὐτάς, ἃς ἴδωμεν τί πρέπει νὰ ἐλπίζωμεν καὶ τί νὰ φοβώμεθα. Ἂς ἴδωμεν ἐὰν ὁ αἰὼν μας ὑπῆρξεν ἀληθινὰ ἰδικός μας, ἢ ἁπλῶς μᾶς παρεσκεύασε εἰς τὸ νὰ τιμήσωμεν καὶ ἡμεῖς τὸν αἰῶνα

τῆς σήμερον ἢ τὸν αἰῶνα τῆς αὔριον.

Εὐθὺς ἀπὸ τὰ πρῶτα ἔτη του ἀπηχεῖ ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τοῦ κόσμου τὸ ἐγερτήριον σάλπισμα τῆς γυναικός. Ὅπου χύνεται ἀδίκως αἷμα, ὅπου ἠχεῖ ἀπαίσιος ὁ τριγμὸς τῶν σιδηρῶν ἁλύσεων, ὅπου ἡ δουλεία σκορπίζει τὸ σκότος της, ἐκεῖ ἀφυπνίζονται καὶ τρέχουν πρῶται αἱ γυναῖκες καὶ ἐπουλόνουν πληγὰς καὶ κατασυντρίβουν ἁλύσεις καὶ διασκεδάζουν τὰ σκότη καὶ ἀποκαλύπτουν τὸ φῶς.

Εἰς τὴν χώραν τῶν μεγάλων θαυμάτων, εἰς τὸν Νέον Κόσμον αἱ γυναῖκες ἐξεγείρουν τὰ πλήθη, αἱ γυναῖκες κηρύττουν καὶ διὰ τοῦ λόγου καὶ διὰ τῶν ἔργων τὸ εὐαγγέλιον τῆς ἰσότητος, τὸ εὐαγγέλιον τῆς ἐλευθερίας.

Γίνονται αὐταὶ αἱ μεγάλαι ἀπόστολοι, αἱ ἀκάματοι πρωτεργάτριαι τῆς ἐλευθερώσεως τῶν σκλάβων. Ἰδοὺ ἡ πρώτη πρᾶξις, ἥτις σημειοῦται μὲ τὴν σφραγῖδα τῆς ἀθανασίας εἰς μίαν σελίδα τῆς αἰωνιότητος.

Αἱ γυναῖκες τῆς ἰδίας χώρας ρίπτουν πρῶται ἐπίσης τὰ σινικὰ τείχη τῶν βωμῶν τῆς σοφίας καὶ τῆς ἐπιστήμης, καὶ ἀναδεικνύονται οὕτω πνευματικῶς ἴσαι μὲ τοὺς ἄνδρας. Αἱ ἀδελφαί των τῆς Εὐρώπης τὰς παρακολουθοῦν. Οἱ κόσμοι τῶν ἀγνώστων καὶ τῶν θαυμασίων δὲν ἔχουν πλέον οὔτε δι' ἐκείνας, οὔτε δι' αὐτὰς μυστήρια. Οἱ ὠκεανοὶ διαπλέονται, αἱ ἔρημοι τῶν βαρβάρων καὶ τῶν ἀγρίων φυλῶν διασχίζονται ἀπὸ γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς γῆς ἀγωνίζονται ὑπὲρ τοῦ ἐκπολιτισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος, ὑπὲρ τῆς ἐξημερώσεως τῶν ἠθῶν τῶν ἀγρίων.

Ἐδῶ γυναῖκες ἱεραπόστολοι καταρρίπτουν τοὺς βωμοὺς τῶν ψευδῶν εἰδώλων, ἐκεῖ γυναῖκες ἐπιστήμονες διασκεδάζουν τὰ σκότη τῶν προλήψεων καὶ σώζουν τὴν ἀδίκως πάσχουσαν μεγάλην μερίδα τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἰδοὺ καὶ ἄλλη σελίς, ἐξ ἐκείνων, τὰς ὁποίας οὔτε ὁ χρόνος διαγράφει, οὔτε ἡ ἱστορία τῆς αἰωνιότητος λησμονεῖ.

Ἀλλ' ὅπου ἡ γυνὴ ἱδρύει τὸ κράτος της καὶ ἐπαναφέρει τὴν θρησκείαν τῆς ἀληθείας, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀλληλεγγύης εἶναι ἡ φιλανθρωπία. Δὲν ὑπάρχει πληγὴ κοινωνική, πληγὴ ἀπορρέουσα εἴτε ἀπο νομοθετικὰς ἀτελείας, εἴτε ἀπὸ φυσικὰς ἀδυναμίας, εἴτε ἀπὸ μοιρολατρίας ἐντελῶς συμπτώσεις, τῆς ὁποίας τὴν θεραπείαν ἡ γυνὴ τοῦ αἰῶνος αὐτοῦ δὲν ἀνέλαβεν. Οἶκός της καὶ ἰδικοί της δὲν εἶναι πλέον τὸ στενὸν ὅριον τοῦ περιβάλλοντος αὐτὴν καὶ τοὺς οἰκείους της, εἰς τὸ ὁποῖον ἐξυπηρετοῦνται αἱ ἀνάγκαι καὶ ἱκανοποιοῦνται οἱ πόθοι τοῦ μικροῦ ἐγώ της. Οἶκός της εἶναι ἡ πάσχουσα ἀνθρωπότης καὶ οἰκεῖοί της ὅλοι οἱ δυστυχεῖς. Ἐὰν ἠριθμοῦντο τὰ κολοσσιαῖα ποσὰ, τὰ ὁποῖα ἐκυκλοφόρησαν διὰ τῶν γυναικῶν ἀνὰ τὸν κόσμον, κατὰ τὸν λήξαντα αἰῶνα πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἀναγκῶν τῆς πασχούσης ἀνθρωπότητος, θὰ ἐπροξένουν κατάπληξιν καὶ θὰ ἀνεδείκνυαν ἐπιβλητικωτέραν τὴν μορφὴν τῆς γυναικὸς τῆς τελευταίας ἑκατονταετηρίδος.

Ἀλλ' ὑπεράνω καὶ τῶν μεγάλων φιλανθρώπων καὶ τῶν μεγάλων ἐκπολιτιστριῶν καὶ τῶν μεγάλων φιλελευθέρων καὶ τῶν μεγάλων ἐπιστημόνων τάσσονται αἱ γυναικεῖαι μεγαλοφυΐαι τοῦ αἰῶνος αὐτοῦ.

Ἡ Georges Sand καὶ ἡ Georges Eliott, ἡ Mathilde Serao καὶ ἡ Ada Negri, ἡ Baronne Eschenbach καὶ ἡ Clemense Royer διὰ νὰ μὴ ἀναφέρωμεν πκρὰ τὰ γνωστότερα ὀνόματα, τὰ ὁποῖα ἐπολιτογραφήθησαν εἰς τὴν διεθνῆ τοῦ κόσμου ὅλου φιλολογικὴν κίνησιν, καταλαμβάνουν καὶ σημειώνουν μὲ τὰς φωτεινὰς τῆς μεγαλοφυΐας των ἀκτῖνας σελίδα ὅλην τοῦ βιβλίου τῆς αἰωνιότητος. Καὶ παρ' αὐτὰς ἡ Rosa Ronheur, ἡ μεγάλη τῆς Τέχνης διδάσκαλος καὶ λεγεῶνες ὅλαι δευτερευόντων ἀστέρων εἰς τὴν τέχνην τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὡραίου.

Ἡ πολιτικὴ ἡ μεγάλη αὐτὴ ἐπιστήμη τῆς διοικήσεως τῶν λαῶν, ἐδόξασε γυναῖκα, ἡ ὁποία ἐγεννήθη σχεδὸν μὲ τὸν αἰῶνα καὶ ὑπὸ τὸ κραταιὸν σκῆπτρον τῆς ὁποίας τάσσονται σήμερον ἀνὰ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου λαοὶ ἀνήκοντες εἰς τὰς πέντε ἠπείρους. Καὶ εἰς τὸ μέγα κράτος τῆς γυναικὸς αὐτῆς, ἥτις ὑπῆρξεν ὁ τύπος τῆς ὑπερόχου πολιτικῆς μεγαλοφυΐας, ὁ αἰὼν ἔληξε μὲ τὸν θρίαμβον τῆς γυναικὸς ἐν τῇ πολιτείᾳ, μὲ τὴν παραχώρησιν τοῦ δικαιώματος τῆς ψήφου εἰς τὴν γυναῖκα παρὰ τῆς μεγάλης πολιτικῆς μερίδος, ἣν ἀντιπροσωπεύει ἡ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων.

Πληρέστερον καὶ τούτου πολιτικὸν θρίαμβον ἐνίκησαν αἱ γυναῖκες πολλῶν κρατῶν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Νέας Ζηλανδίας. Ἐκλέγονται καὶ ἐκλέγουν. Καὶ εἰσήγαγον εἰς τὴν πολιτικὴν περισσοτέραν χρηστότητα καὶ κοσμιότητα, ἀρετὰς συγγενεστέρας πρὸς τὰς γυναῖκας μᾶλλον παρὰ πρὸς τοὺς ἄνδρας. Καὶ ὁ θρίαμβος τούτων τιμᾷ τὰς γυναῖκας ὅλου τοῦ κόσμου, αἱ ὁποῖαι παύουν νὰ τάσσωνται μεταξὺ τῶν αἰωνίων ἀνηλίκων καὶ ἠλιθίων.

Τὸ ἔργον τῆς γυναικὸς εἰς τὰ γράμματα, εἰς τὰς ἐπιστήμας, εἰς τὰς τέχνας, εἰς τὴν φιλανθρωπίαν, εἰς τὴν πολιτείαν ἐπισφραγίζει ἀνὰ πάντας τοὺς κλάδους τὸ ἔργον τῆς μεγάλης καὶ σοφῆς μητρός, εἰς ἣν ὀφείλει ἡ ἀνθρωπότης τὰς λεγεῶνας τῶν μεγάλων ἀνδρῶν της, τῶν μεγάλων φιλοσόφων καὶ εἰρηνοποιῶν τοῦ κόσμου ὅλου.

Η ΛΟΓΟΔΟΣΙΑ ΤΟΥ XIX ΑΙΩΝΟΣ

Κατὰ τὸν αἰῶνα αὐτὸν αἱ γυναῖκες ἀφυπνίσθησαν εἰς ὅλους τοὺς πολιτισμένους λαούς. Κατὰ τὸν αἰῶνα αὐτὸν τὰ δεσμὰ τῆς γυναικείας δουλείας ἐθραύσθησαν κατὰ μέγα μέρος. Κατὰ τὸν αἰῶνα αὐτὸν αἱ πλεῖσται γυναῖκες ἀντελήφθησαν ὅτι ὁ θεὸς δὲν τὰς ἔπλασε μόνον ὡς τὰ λοιπὰ θήλεα ὄντα τῶν φυσικῶν βασιλείων πρὸς ἀναπαραγωγὴν καὶ διαιώνισιν τοῦ εἴδους, ἀλλ' ὅτι τὰς κατέστησεν ἁρμοδίας νὰ συντελέσωσιν εἰς τὸ μέγα ἔργον τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης τῶν παραγόντων τούτων τῆς ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας. Κατὰ τὸν αἰῶνα αὐτὸν ἡ μεγάλη μερὶς τῶν γυναικῶν ἠσθάνθη καὶ ἐννόησεν ὅτι δὲν ἐγεννήθη ὡς ὂν προωρισμένον νὰ τέρπῃ καὶ νὰ διασκεδάζῃ μόνον, οὔτε ὡς ὄργανον ἡδονῆς, οὔτε ὡς σκεῦος πολύτιμον, οὔτε ὡς ὂν προωρισμένον νὰ ἄρχεται μόνον καὶ νὰ δουλεύῃ εἰς ἕνα αὐθέντην.

Καὶ εἰργάσθησαν διὰ νὰ γίνουν κάτι τι περισσότερον καὶ διὰ νὰ πράξουν κάτι μεγαλήτερον καὶ νὰ δράσουν κάπως εὐεργετικώτερον ἀπὸ τὰς γυναῖκας τῶν παρελθόντων αἰώνων. Ἡ ἐργασία των ἔφερε τὰ ἀποτελέσματά της, ἡ δρᾶσίς των ἐσημειώθη μὲ ἀρκετὴν ἐπιτυχίαν, καὶ αἱ πράξεις των ἔμειναν ὡς σημεῖα φωτεινὰ εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ φύλου των.

Ἀλλὰ τὸ ἔργον τῆς γυναικὸς εὑρίσκεται ἀκόμη εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ ἡ ἱστορία τῆς γυναικὸς δόξας δὲν ἀριθμεῖ παρὰ τὴν πρώτην της σελίδα μόνον. Μεμονωμέναι ἔμειναν αἱ μεγάλαι πράξεις καὶ τὰ ὑπέροχα παραδείγματα. Καὶ ὁ αἰὼν ὁ ὁποῖος ἔληξε, ἐὰν διὰ τὸν Νέον Κόσμον ἔχῃ νὰ ἐπιδείξῃ λεγεῶνα ἐπιφανῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ἐδημιούργησαν τὸ ζήτημα τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν δούλων καὶ διωργάνωσαν τὴν ὑπὲρ αὐτῶν ἐπανάστασιν καὶ ἐπέτυχαν τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἰσότητά των, ἡ Εὐρώπη ὅμως ὁλόκληρος δὲν ἔχει νὰ ἀντιτάξῃ ἀνάλογα γεγονότα, τὰ ὁποῖα νὰ δίδουν εἰς τὸν αἰῶνα τὴν σφραγῖδα τῆς εὐεργετικῆς γυναικείας δράσεως.

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν ὀφείλεται ἡ τιμὴ τῆς πολιτικῆς ἰσότητος τῆς γυναικὸς πρὸς τὸν ἄνδρα. Εἰς τὴν Ἀμερικανίδα γυναῖκα ἡ κατάρριψις τῶν προλήψεων, αἱ ὁποῖαι ἀφωμοίωναν τὸν ἥμισυν πληθυσμὸν τῆς ἀνθρωπότητος πρὸς τοὺς ἠλιθίους καὶ ἀνικάνους καὶ πρὸς ὅλους τοὺς ὑπὸ τῆς φύσεως ἠδικημένους. Εἰς τὴν Ἀμερικὴν ὅλαι αἱ μεγάλαι γυναικεῖαι μεταρρυθμίσεις αἱ ὁποῖαι ἔδωκαν τὰ σκῆπτρα τῆς ἐπὶ πάντων ὑπεροχῆς εἰς τὸν Νέον Κόσμον, τὸν ὁποῖον ἡ ἀνύψωσις τῆς γυναικὸς κατέστησε καὶ *Μέγαν Κόσμον* καὶ Κόσμον τῶν θαυμάτων.

Ἡ Εὐρώπη ἔρχεται εἰς πολλὰς μοίρας χαμηλότερα ὡς πρὸς τὴν δημιουργηθεῖσαν εἰς τὴν γυναῖκα θέσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς πολλὰς μοίρας ὀπίσω ὡς πρὸς τὴν πρόοδον καὶ τὴν ἀκμὴν ἐν γένει. Μία ἐπισκόπησις τῆς θέσεως τῆς γυναικὸς εἰς τὰ διάφορα Κράτη χρησιμεύει ὡς γνώμων τῆς γενικῆς προόδου, καὶ τοῦ μεγαλείου τῶν διαφόρων εὐρωπαϊκῶν λαῶν.

Σήμερον τὰ Ἀγγλοσαξωνικὰ καὶ τὰ Σλαυϊκὰ φῦλα κατέχουν τὴν πρώτην θέσιν καὶ εἰς τὴν διεθνῆ πολιτικὴν καὶ εἰς τὰς ἐπιστήμας καὶ εἰς τὴν κοινωνικὴν ἐν γένει δρᾶσιν. Ἡ θέσις τῆς γυναικὸς εἰς τοὺς λαοὺς αὐτοὺς ἐβελτιώθη, προήχθη, εἰς βαθμόν, ὥστε ὀλίγον νὰ ὑπολείπεται τῆς τῶν Ἀμερικανίδων. Ρωσσίδες ἐπιστήμονες καὶ ρωσσίδες ἱεραπόστολοι εἶναι σήμερον οἱ δεξιώτεροι πράκτορες τῆς ρωσσικῆς πολιτικῆς διὰ τοὺς ἀπολιτίστους λαοὺς τῆς Ἀσίας, εἶναι τὰ εὐεργετικώτερα ὄργανα διὰ τὴν ἐπέκτασιν τῆς μεγάλης ἰδέας τοῦ Πανσλαυϊσμοῦ.

Ἀλλ' ἡ Ρωσσία εἰργάσθη ὅπως καταστήσῃ τὰς γυναῖκας της προσωπικότητας ὑπερόχους, ἡ Ρωσσία ἀπὸ τῆς Μεγάλης Αἰκατερίνης ἀκόμη ἀφωμοίωσε τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν δύο φύλων καὶ ὕψωσε διὰ τῆς πνευματικῆς μορφώσεως θρόνον τιμῆς εἰς τὴν γυναῖκα. Διὰ τοῦτο οἱ μεγάλοι συγγραφεῖς καὶ οἱ μεγάλοι φιλόσοφοί της μόνον ὡς ἡρωΐδα μεγάλων αἰσθημάτων καὶ μεγάλων πράξεων ἐφαντάσθησαν καὶ ἀπεικόνισαν τὴν γυναῖκα. Καὶ μόνον σεβασμὸν καὶ λατρείαν ἐνέπνευσαν ὑπὲρ αὐτῆς εἰς τὸ καταλαβὸν τὴν πρώτην θέσιν σήμερον φιλολογικὸν ἔργον των.

Παρὰ τὰς Ρωσσίδας αἱ γυναῖκες τῆς Ἀγγλίας ὄχι μόνον κατέστησαν τοὺς οἴκους των τὸ ἰδεῶδες τῆς εὐμαρείας καὶ οἰκογενειακῆς στοργῆς, ἀλλὰ καὶ ὑπῆρξαν οἱ εὐγενέστεροι παράγοντες τῆς ἀποικιακῆς πολιτικῆς τῶν Ἄγγλων. Ἱεραπόστολοι καὶ ἐπιστήμονες ἀνὰ λεγεῶνας ἔχουν διασκορπισθῆ εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τῶν ἐρήμων καὶ τῶν ὠκεανῶν ἀπὸ τῆς Μεσογείου μέχρι τῶν Τροπικῶν, ἀψηφοῦσαι καὶ κόπους καὶ κλιματολογικὰς ἀνωμαλίας, διὰ νὰ σώσουν καὶ νὰ ἐκπολιτίσουν καὶ νὰ ἐξανθρωπίσουν τοὺς βαρβάρους καὶ ἀπολιτίστους λαοὺς τῆς Ἀπωτάτης Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς. Οἱ ἄνδρες κατακτηταὶ καὶ ἄποικοι ἀπηλλάσσοντο τῶν ἰθαγενῶν κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰῶνας διὰ τοῦ θανάτου. Αἱ γυναῖκες τοῦ αἰῶνος αὐτοῦ ἔκαμαν νὰ σιγήσουν αἱ δολόφονικαὶ σφαῖραι καὶ μὲ τὸν σταυρὸν τῆς θρησκείας καὶ τὸ φῶς τῆς ἐπιστήμης ἐξασφαλίζουν ὁσημέραι τόσας χεῖρας εὐεργετικὰς εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ φωτίζουν τόσα πνεύματα εἰς τὸ ὡραῖον φῶς τῆς θρησκευτικῆς ἀληθείας.

Μένουν ἤδη οἱ βορειότεροι λαοί. Ἡ Σουηδία καὶ ἡ Νορβηγία μετὰ τῆς Δανίας ἀκολουθοῦν κατὰ βῆμα τὴν Ἀγγλίαν. Ἀρκεῖ νὰ παρακολουθήσῃ τις τὴν θέσιν, ἣν κατέχει ἡ γυνὴ εἰς τὴν φιλολογικὴν κίνησιν τῶν λαῶν αὐτῶν, διὰ νὰ ἐννοήσῃ πόσον τοὺς ἀποσχολεῖ ἡ κοινωνικὴ μεταρρύθμισις, ἡ ὁποία θὰ ἰσοπεδώσῃ τὸ καθεστὼς καὶ θὰ ἀποδώσῃ εἰς τὴν γυναῖκα τὴν ἀληθῆ θέσιν της καὶ εἰς τὴν οἰκογένειαν καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν.

Ἡ Γερμανία ὑφίσταται ἀκόμη τὴν ἐντύπωσιν τῶν τυραννικῶν ἀρχῶν τοῦ Βίσμαρκ καὶ τῶν ἐχθρικῶν θεωριῶν τοῦ Σοπεγχάουερ καὶ τοῦ Νίτσε. Ἀλλ' αἱ γυναῖκες της ἐργάζονται καὶ κατώρθωσαν ἤδη ὡς μητέρες ἓν μέγα βῆμα ὑπὲρ τῆς μεγάλης μερίδος τῶν ἀδικουμένων γυναικῶν καὶ παιδιῶν. Ἡ πολιτεία ἐθέσπισε νόμον πρὸς ἀναζήτησιν τῆς πατρότητος τῶν νόθων τέκνων καὶ πρὸς ὑποχρεωτικὴν συντήρησιν αὐτῶν. Εἶναι ἓν μέγα βῆμα ὑπὲρ τῆς παρὰ τοῦ νόμου ἐγκαταλειπομένης γυναικός, καὶ φαίνεται ὅτι δὲν θὰ εἶναι τὸ τελευταῖον. Ἡ γυνὴ ἐργάζεται εἰς ὅλους τοὺς κλάδους, ἡ γυνὴ ἔχει ἐξεγερθῆ εἰς ὅλας τὰς κοινωνικὰς τάξεις, καὶ εἰς τὴν Παρισινὴν Ἔκθεσιν ἐπίτροποι τοῦ Γερμανικοῦ Τμήματος δὲν ἦσαν μόνον ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες.

Εἰς τὰ λατινικὰ φῦλα αἱ γυναῖκες βαδίζουν βραδέως. Εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Ἱσπανίαν καὶ τὴν Πορτογαλλίαν αἱ γυναῖκες βραδέως ἀφυπνίζονται καὶ βραδέως ἀποσπῶνται ἀπὸ τὴν ψευδῆ ζωὴν τῆς ματαιότητος καὶ τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ἀδρανείας. Ὁ Μεσαίων ἔχει ἀποτυπώσει βαρεῖαν καὶ ἀνεξάλειπτον τὴν μαύρην σφραγῖδα τοῦ σκότους ἐπὶ τὰ πνεύματα καὶ τὰς ψυχὰς τῶν λατινικῶν φύλων καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἐξέγερσις εἶναι δύσκολος καὶ ἡ δρᾶσις πολὺ περιωρισμένη. Ἡ γυνὴ ἐν τούτοις σποραδικῶς καὶ μᾶλλον μεμονωμένως ἐργάζεται καὶ ἐκεῖ. Ἀλλὰ παλαίει ἀκόμη κατὰ πολλῶν προλήψεων καὶ ἀγωνίζεται νὰ καταρρίψῃ τὴν παράδοσιν, ἡ ὁποία τὴν μετέβαλεν ἀπὸ ὂν λογικὸν καὶ εὐεργετικὸν ἥμισυ τῆς ἀνθρωπότητος εἰς ἄθυρμα καὶ πλαγγόνα καὶ σκεῦος ἡδονῆς.

Τοιαύτην τὴν ἀνακηρύττει ὡς ἀπὸ ἑνὸς στόματος καὶ ἡ φιλολογία τῶν λαῶν αὐτῶν, ἡ ὁποία εἶναι καὶ ὑπῆρξε ὁ ἰσχυρότερος πολέμιος τῆς γυναικὸς τῶν Λατινικῶν φύλων.

Ἐργάζεται ἐν τούτοις ἡ γυνὴ καὶ ἐκεῖ καὶ ἐὰν ἡ Γαλλικὴ Δημοκρατία ἔχῃ νὰ ἐπιδείξῃ τι ἄξιον λόγου κατὰ τὴν τελευταίαν περίοδόν της, τοῦτο εἶναι τὰ ὑπὲρ τῆς γυναικείας ἐκπαιδεύσεως ἀνώτερα ἱδρύματά της, εἶναι τὰ ἐπαγγελματικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ γυναικεῖα σχολεῖά της, εἶναι ἡ διὰ τῶν γυναικῶν συστηματοποιηθεῖσα φιλανθρωπικὴ κίνησίς της, εἶναι ἡ διὰ τῶν γυναικῶν βελτιωθεῖσα κατωτάτη ἐκπαίδευσίς της.

Διὰ τὴν Ἱσπανίαν καὶ τὴν Ἰταλίαν δύναται νὰ λεχθῇ τὸ

ἴδιον. Σποραδικῶς αἱ γυναῖκες ἐργάζονται· τὸ παράδειγμα μιᾶς βασιλίσσης, ἡ ὁποία κατορθώνει νὰ ἐξουδετεροῖ τὴν λυσσώδη πάλην τῶν κομμάτων καὶ νὰ φρουρῇ μὲ τόσην δύναμιν ἓν στέμμα προωρισμένον νὰ στέψῃ τὸ μέτωπον τοῦ τέκνου της, ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς τὸ καλλίτερον ἐπιχείρημα ὑπὲρ τῆς πολιτικῆς ἱκανότητος τῶν γυναικῶν τῆς Ἱσπανίας.

Ἡ Αὐστρία ἔχει τὰς ἐπιφανεῖς της, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ὁ καθολικισμὸς παρακωλύει τὴν πρόοδον, ὡς καὶ εἰς τὸ Βέλγιον, τὴν χώραν τῶν μεγάλων ἀντιθέσεων καὶ τῶν μεγάλων παραδόξων. Ἡ Ἑλβετία δίδει ὅλας τὰς ἐλευθερίας εἰς τὰς γυναῖκάς της.

Ἡ Ρουμανία, καὶ ἡ Σερβία, ἡ Βουλγαρία, καὶ τὸ Μαυροβούνιον ἤρχισαν νὰ λησμονοῦν τὸ τυραννικὸν παρελθόν των καὶ νὰ μεριμνοῦν ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τῶν γυναικείων πληθυσμῶν των. Ἡ Ἑλλὰς δὲν ὑστερεῖ πολὺ τούτων καὶ ἡ Τουρκία ἐμμένει εἰς τὸν γυναικωνίτην της.

Καὶ τὸ συμπέρασμα: Ἔθνη ἀκμαῖα τὰ ὑψώσαντα τὴν γυναῖκα: Ἀμερική, Ρωσσία, Ἀγγλία, Γερμανία. Ἔθνη παρακμῆς εἰς τὰ ὁποῖα ἡ γυνὴ μένει ὀπίσω: Ἡ Γαλλία, Ἰταλία, Ἱσπανία, Πορτογαλλία, Ἔθνη ἄδοξα, εἰς τὰ ὁποῖα μόλις ἀφυπνίζεται ἡ γυνή: Ἡ Ρουμανία, ἡ Σερβία, ἡ Βουλγαρία, τὸ Μαυροβούνιον καὶ ἡ Ἑλλάς. Ἔθνη καταρρέοντα, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ γυνὴ εἶναι δούλη: ἡ Τουρκία.

Ἑλένη Γεωργιάδου

ΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ XIX ΑΙΩΝΑ

Μετὰ πάροδον δύο χιλιάδων περίπου ἐτῶν, ἡ Ἑλλὰς ἀνασταθεῖσα ἐσυνέχισε κατὰ τὸν λήξαντα χθὲς αἰῶνα ὑπὸ νέους βιωτικοὺς ὅρους καὶ νέας κοινωνικὰς συνθήκας τὴν ἐπὶ τόσους αἰῶνας διακοπεῖσαν ἱστορίαν της.

Αἱ γυναῖκες τῆς Ἑλλάδος ὡς δὲν ἔμειναν ἀμέτοχοι εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ἐθνικῆς ἀναστάσεως, συμμετέσχον ἐπίσης εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς χώρας εἰς κράτος εὐνομούμενον καὶ συνειργάσθησαν εἰς πάντα κλάδον τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν προόδου.

Εἰς τὸν χῶρον, ὃν διαθέτομεν σήμερον, δὲν δυνάμεθα παρὰ τὰ ὀνόματα μόνον τῶν Ἑλληνίδων, αἵτινες διεκρίθησαν εἰς τὸν αἰῶνα αὐτὸν νὰ ἀναφέρωμεν. Καὶ ἀρχίζομεν ἀπὸ ἐκείνας αἱ ὁποῖαι διεκρίθησαν εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς Ἀνεξαρτησίας ἡμῶν ἀγῶνα, ἀγωνισθεῖσαι ὅπως δήποτε καὶ διακριθεῖσαι μεταξὺ τῶν συναγωνιστῶν των ἀνδρῶν.

Ἡρωΐδες. Αἱ Σουλιώτιδες εἰς τὴν πρώτην γραμμήν. Ἡ Σταυριάνα καὶ ἡ Μόδενα εἰς τὴν ἔξοδον τοῦ Μεσολογγίου. Ἡ Ἀλεφάντω Ζανιᾶ, γαλαξειδιώτισσα εἰς τὴν ἔξοδον τοῦ Μεσολογγίου ἐπίσης. Αἱ ἀδελφαὶ Μπότσαρη εἰς τὸ Σοῦλι. Ἡ Λασκαρίνα Μπουμπουλίνα καὶ ἡ Δόμνα Βισβίζη διακριθεῖσαι εἰς τὸν διὰ θαλάσσης ἀγῶνα. Ἡ Μαργαρίτα Μπασδέκη εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Θεσσαλίας.

Ἐλληνίδες συγγραφεῖς. Ἀγγελικὴ Βαρθολομαίου Πάλλη ἐξ Ἠπείρου ἀκμάσασα ἐν Λιβόρνῳ. Συγγραφεὺς πρωτοτύπων μυθιστορημάτων καὶ δραμάτων κατὰ τὸ πλεῖστον ἡρωϊκῶν. Μαργαρίτα Ἀλβάνα Μηνιάτη, Κερκυραία συγγραφεὺς διακριθεῖσα ἐν Ἰταλίᾳ διὰ τὰς καλλιτεχνικὰς καὶ ἱστορικὰς μελέτας της. Ἐλισάβετ Μουτσᾶ ἐκ Ζακύνθου, συγγραφεὺς πρωτοτυπωτάτης αὐτοβιογραφίας. Βιργινία Στεφάνοβικ Σκυλίτση, συγγράψασα Ἑλλην. μυθολογίαν. Νεώτεραι γράψασαι διηγήματα Ἀλεξάνδρα Παππαδοπούλου, Ἀρσινόη Παπαδοπούλου, Εὐγενία Ζωγράφου, Ἑλένη Πολιτάκη, Αἰκ. Ζαβιτσάνου, Δρακοπούλου.

Ἐλληνίδες καλλιτέχνιδες. Ἑλένη Ἀλταμούρα ἐκ Σπετσῶν, ζωγράφος. Κλεονίκη Γενναδίου γλύπτρια, Αἰκ. Κασαβέτη γλύπτρια. Σοφία Λασκρίδου, ζωγράφος. Ἐλπὶς Λαγουδάκη, ζωγράφος, Θάλεια Φλωρᾶ, ζωγράφος.

Ἐλληνίδες ποιήτριαι καὶ στιχουργοί. Ἀνθία Οἰκονόμου διάσημος ἑλληνίστρια, γράψασα στίχους εἰς Ὁμηρικὴν γλῶσσαν. Εὐφροσύνη Σαμαρτζίδου, ἐκδώσασα πρὸ πεντηκονταετίας συλλογὴν ποιήσεών της, ἐκ τοῦ ἀντιτίμου τῆς πωλήσεως τῶν ὁποίων ἵδρυσεν ἐν Λαρίσσῃ τὸ πρῶτον Ἑλληνικὸν Παρθεναγωγεῖον. Ἐξέδωκεν ἐν Κων)πόλει περιοδικὸν τῷ 1850 ὑπὸ τὸν τίτλον ἡ *Κυψέλη*. Ἐκ τοῦ περιοδικοῦ τούτου ἐξεδόθησαν 3-4 μόνον φυλλάδια.— Ἀγανίκη Μαζαράκη. Ἐξεδόθη πρὸ ἑπταετίας συλλογὴ στίχων της. Μαριέττα Μπέτσου. Ἐξεδόθηταν δύω συλλογαὶ στίχων της. ἡ τελευταία ὑπὸ τὸν τίτλον Δάφναι καὶ Μύρτα. Φωτεινὴ Οἰκονομίδου. Ἀπήγγελλε τοὺς στίχους της, πολλοὶ τῶν ὁποίων ἐδημοσιεύθησαν εἰς περιοδικὰ τῆς ἐποχῆς της. Εὐφροσύνη Σούτσου, ποιήσεις καὶ αὐτῆς ἐδημοσιεύθησαν εἰς περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδας τῆς ἐποχῆς της.

Ἐλληνίδες Ἐπιστήμονες. Ἰατροί. Αἱ δες Μαρία Κλοποθάκη, Ναυπλιώτου, Ἀγγελικὴ Παναγιωτάτου, Ἀλεξανδρα Παναγιωτάτου, Ἀνθὴ Βασιλειάδου, Μαρία Γεωργιάδου Ζωὴ Κατσίγρα. Ἑλένη Ἀντωνιάδου.

Φιλόλογοι. Σεβαστὴ Καλλισπέρη, Θηρεσία Ροκᾶ, Αἰκ. Διαμαντοπούλου. Φαρμακοποιοί: Πολύμνια Παναγιωτίδου.

Ἐλληνίδες πολιτευθεῖσαι. Αἱ σύζυγοι καὶ στεναὶ συγγενεῖς τῶν πολιτευομένων ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος πολιτεύονται καὶ αὐταί, ἀλλ' ἀπὸ τὰ παρασκήνια. Ἐκεῖναι αἱ ὁποῖαι ἐφάνησαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ εἰργάσθησαν ἀποτελεσματικῶς εἰς ἀνατροπὴν τοῦ συγχρόνου των πολιτικοῦ καθεστῶτος εἶναι: ἡ Ἑλένη Βάσσου, σύζυγος τοῦ στρατηγοῦ Βάσσου, αἱ ὡραῖαι χεῖρες τῆς ὁποίας ἐξύφαναν τὴν κατὰ τοῦ πρώτου Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος Καποδιστρίου συνωμοσίαν. Μετ' αὐτὴν ἡ ἐκ Ναυπλίου Καλλιόπη Παπαλεξοπούλου ὑπῆρξεν ἐπίσης ἡ ἡγέτις κατὰ τοῦ Ὄθωνος ἐπαναστάσεως καὶ τῆς ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἐξορίας αὐτοῦ. Καὶ αἱ δύω αὐταὶ γυναῖκες ὑπῆρξαν ὡραῖαι καὶ εὐφυεῖς.

Ἐλληνίδες Φιλάνθρωποι. Εἶναι τόσον πολλαί, ὥστε ὁλόκληρος ἡ «Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν» δὲν θὰ ἤρκει μόνον διὰ νὰ περιλάβῃ τὰ ὀνόματά των. Κατὰ τὴν κοινὴν ἐν τούτοις ὁμολογίαν μία ὑπερέχει πασῶν καὶ διὰ τοῦτο τὴν φιλανθρωπικὴν δρᾶσιν τῶν Ἑλληνίδων τοῦ αἰῶνος θὰ κλείσωμεν μὲ τὸ ὄνομά της. Εἶναι ἡ Ναταλία Σούτσου.

Ἐλληνίδες Παιδαγωγοί: Φανὴ Χίλλ, Ἀμερικανὶς ἱδρύτρια τοῦ α'. ἐν Ἑλλάδι Ἑλληνικοῦ Παρθεναγωγείου. Ἑλένη Πιτταδάκη Κρῆσσα ἱδρύτρια τοῦ α' ἐν Ναυπλίῳ δημ. Παρθεναγωγείου, καὶ τῶν πρώτων ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Πειραιεῖ τοιούτων καὶ πρώτη διευθύντρια τῆς ἐν Ἀθήναις Φιλεκπαιδευτικῆς Ἑταιρίας. Πολυτίμη Κουσκούρη. Μαθήτρια καὶ διάδοχος τῆς Ἑλένης Πιτταδάκη. Συγγράψασα πλὴν ἄλλων καὶ γεωγραφίαν τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος. Μαρία Μάνου, διάδοχος ἐν τῇ Φιλεκπαιδευτικῇ Ἑταιρίᾳ τῆς Ἑλένης Πιτταδάκη. Καὶ ταύτης διάδοχος ἡ Ἀμεναΐς Καβανιάρη. Τὴν Καβανιάρη διεδέχθη ἡ Κίτσου, τὴν Κίτσου, ἡ Κλέμπε, ταύτην ἡ Ἑλένη Μπουκουβάλα καὶ αὐτὴν ἡ Μαρία Ἀλεξανδρίδου.

Ἐκ παραλλήλου πρὸς αὐτὰς ἱδρύτριαι ἀνωτέρων ἰδιωτικῶν Παρθεναγωγείων: ἡ Ἀσπασία Σουρμελῆ, ἡ Αἰκατερίνη Λασκαρίδου, ἡ Μπέσση Μάσσονος, διάδοχος τῆς Φανῆς Χίλλ, ἡ Σοφία Βαμβακάρη ἐν Πειραιεῖ, ἡ Σοφία Σιμοπούλοο, ἡ Ἀσπασία Σκορδέλη, αἱ κ. κ. Πριναρὴ καὶ Φουντουκλῆ. Ἡ Καλλιόπη Κεχαγιᾶ καὶ διάδοχος αὐτῆς ἡ Ἄννα Τριανταφυλλίδου.

Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ διακριθεῖσαι παιδαγωγοί: ἡ Σαπφὼ Λεοντιὰς διακεκριμένη παιδαγωγὸς καὶ Ἑλληνίστρια. Εἶναι ἡ πρώτη ἐν Κ)πόλει διευθύντρια τῆς Παλλάδος, ἣν διεδέχθη ἡ Ὑπατία Στάμπα. Ἡ Καλλιόπη Κεχαγιᾶ διακεκριμένη παιδαγωγός, διευθύντρια τοῦ Ζαππείου Παρθεναγωγείου καὶ διοργανώτρια αὐτοῦ. Διάδοχος αὐτῆς ἡ Εὐθαλία Ἀδὰμ. Ἡ Ἑλένη Λοΐζου διευθύντρια καὶ διοργανώτρια τοῦ ἐν Σμύρνῃ Ὁμηρείου Παρθεναγωγείου. Ἡ Πολυξένη Λοΐζιὰς παιδαγωγὸς δικκεκριμένη διευθύντρια τοῦ ἐν Λεμησσῷ ἀνωτέρου Παρθεναγωγείου, ποιήτρια καὶ ἱστοριογράφος τῆς νήσου Κύπρου. Θεανὼ Παρούτη παιδαγωγὸς διακεκριμένη διευθύντρια τοῦ ἀνωτέρου Παρθεναγωγείου Λευκωσίας.

Η ΜΑΓΙΣΣΑ

(Συνέχεια)

Ὁ Κώστας Μεμιδὼρ ἔχανε πᾶσαν ἐλπίδα, ὄχι πλέον νίκης, ἀλλὰ καὶ ἀποπείρας κἂν αἰσθηματικῆς. Ὕστερον ἀπὸ τὰ λεγόμενα τῆς κόρης, δὲν θὰ ἐτόλμα ὡρισμένως νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα του, πρὶν νὰ σκεφθῇ καὶ νὰ μελετήσῃ καλὰ κάθε λόγον του καὶ κάθε ἰδέαν του. Καὶ ἐπειδὴ εἶχε συνειθίσει ὅλην του τὴν ζωὴν μόνον ἐλαφρότητας νὰ λέγῃ καὶ ἐρωτοτροπίας νὰ μηχανορραφῇ μὲ τὰς γυναῖκας καὶ τὰ εὔμορφα κορίτσια, τὰ ὁποῖα ἀπαντοῦσεν εἰς τὸν κόσμον, δὲν εὕρισκε κἂν τί νὰ εἰπῇ εἰς τὴν κόρην αὐτήν, ἡ ὁποία μὲ τόσην ἀφέλειαν καὶ μὲ τόσην χάριν τοῦ ἀπέσπα κάθε ὅπλον ἐπιθέσεως, καὶ τοῦ ἀφῄρει κάθε ἰδέαν καὶ κάθε ἐλπίδα ἔστω καὶ ἀποπείρας αἰσθηματικῆς.

Σᾶς ἐσυκοφάντησαν τοὺς ἄνδρας, εἶπεν ἐπὶ τέλους ἀρκετὰ στενοχωρημένος. Φυσικὰ οἱ Ἕλληνες εἴμεθα θερμότεροι ἀπὸ ἄλλους λαούς, καὶ τὸ ὡραῖον μᾶς συγκινεῖ ἴσως περισσότερον. Ἀλλὰ δὲν τρώγομεν τὰς γυναῖκας εἶπε, γελῶν βιασμένως.

Ἡ Ἄννα εἶδε τὴν ὥραν της. Πρέπει νὰ πάρωμεν τὸ τράμ εἶπε, διότι δὲν θὰ προφθάσωμεν ἐγκαίρως. Καὶ ἐπήδησεν

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΤΟ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

I

15 Νοεμβρίου

Χήρα!.. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι εἶμαι χήρα; Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶδα ἓν ὄνειρον, τὸ ὁποῖον διήρκεσεν ἔτη καὶ ἔτη καὶ ὅτι ἐξύπνησα μὲ τὴν κεφαλὴν βαρημένην, μὲ τὰ μέλη κατάκοπα, μὲ τὴν καρδίαν ἀλγοῦσαν...

Ἐν τούτοις τὰ μαῦρα φορέματα τὰ ὁποῖα φορῶ, ἡ μεγάλη αὐτὴ ἐντός τῆς οἰκίας μου σιωπή, αὐτὴ ἡ ἀηδὴς ὀσμὴ ἥτις ἐξέρχεται ἐκ τῶν πρὸ πολλοῦ καιροῦ κλεισμένων δωματίων, ὅλα αὐτὰ μὲ κάμνουν νὰ μὴν ἀμφιβάλλω περὶ τούτου!!

Εἶμαι χήρα πρὸ ἑνὸς μηνὸς καὶ ἐνθυμοῦμαι τώρα τοὺς τελευταίους λόγους ἐκείνου, ὅστις ὑπῆρξεν ὁ σύντροφος τοῦ βίου μου. Ἀφοῦ ὑπῆρξε τόσον σκληρὸς πρὸς ἐμέ, μοῦ ἐζήτησε συγγνώμην· ὁ θάνατος τὸν ἔκαμε καλλίτερον καὶ ἐμαλάκυνε τὴν καρδίαν του.

»Λησμόνησε κάθε κακόν, τὸ ὁποῖον σοῦ ἔκαμα! μοῦ εἶπεν.

»Ἡ ψυχή σου ἄ; εἶνε ἥσυχος, τοῦ ἀπεκρίθην ἐγώ. Καὶ ἐν τούτοις ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑποφέρῃ τις περισσότερα παρ' ὅσα ἐγὼ ὑπέφερα. Ἐπεθύμουν νὰ μὴν ἐνθυμηθῶ ποτὲ τὸ παρελθόν ἀλλ' αἱ θλίψεις μου εἶνε ἀλλόκοτοι καὶ αἰσθάνομαι ἀπόψε τὴν ἀνάγκην νὰ διανύσω νοερῶς τὴν ὀδυνηρὰν ὁδόν, τὴν ὁποίαν κατὰ τὴν νεότητά μου ἠκολούθησα.

Δέκα ἐννέα ἔτη ἔχουν παρέλθει ἀπὸ τὴν συννεφώδη ἐκείνην Ὀκτωβριανὴν πρωΐαν καθ' ἣν ἡ δυστυχής μου μητέρα μὲ ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρύων, μὲ φωνὴν διακοπτομένην ὑπὸ λυγμῶν μὲ ἔλαβε κατὰ μέρος ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἐκ τοῦ σχολείου ἔξοδόν μου, ἵνα μοῦ ἀναγγείλῃ ὅτι αἱ ὑποθέσεις τοῦ πατρός μου δὲν ἦσαν καλαί, ὅτι κατεστράφη καὶ ἴσως θὰ ἐδυσφημεῖτο καὶ ὅτι εἷς ἐκ τῶν δανειστῶν μας ὁ Κος Μαρτί, ἐζήτει τὴν χειρά μου.

Παρευθὺς ἠννόησα τὴν σκέψιν τῆς μητρός μου, τὴν ὁποίον δὲν μοῦ ἐξήγησε μὲν ἀλλ ἡ ὁποία θὰ τὴν ἐβασάνιζε φρικωδῶς.

— Θάρρος! τῆς εἶπα. Θὰ σώσω καὶ τὸν πατέρα καὶ σέ!.

Ἡ μητέρα μου ἀντὶ ἀπαντήσεως μὲ ἔσυρε πρὸς ἑαυτήν μὲ ἔσφιγξεν ἰσχυρῶς καὶ ἐψιθύρισεν:

— Ὦ μικρά μου! πτωχή μου μικρά.

Καὶ ὁ γάμος ἔγινεν.

Ὁ κ. Μαρτί ἦτο σαράντα πέντε ἐτῶν, ἐγὼ δὲ ἤμην μόλις δέκα ἑπτά.. ἔλεγα ὅτι θὰ ἦναι καλὸς καὶ θὰ ὁροσιωθῶ εἰς αὐτόν! Ἀλλοίμονον! ἡ ἀροσιώσίς μου ἦτο μεγαλειτέρα παρ' ὅσον τὴν ἐφανταζόμην, διότι ὁ κ. Μαρτί μακρὰν τοῦ νὰ φανῇ φιλόστοργος, μοῦ ἐδείχθη ἀμέσως σκληρός, βίαιος, ὀργίλος. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μὲ ἔκαμε νὰ τὸν δικαιολογῶ καὶ νὰ τὸν συγχωρῶ ἦτο ὅτι ὑπέφερεν ἀπὸ ἀνίατον ἀσθένειαν τοῦ νωτιαίου μυελοῦ.

Κάθε στιγμὴν χωρὶς οἶκτον πρὸς τὴν νεότητά μου, μὲ ἐβασάνιζε διὰ μομφῶν ἀδίκων κάμνων μου σκηνὰς ζηλοτυπίας χωρὶς τίποτε νὰ τὸν δικαιολο ῇ διότι οὔτε κατ' ἐλαχιστον ἤμην φιλάρεσκος. Ἀλλ' εἶχα δεχθῆ τὴν θυσίαν καὶ εἶχα ἀποφασίσει διὰ νὰ πάσουν αἱ ὕβρεις νὰ μὴ βλέπω κανένα καὶ νὰ ζῶ κλεισμένη εἰς τὴν οἰκίαν μου.

Ἡ γέννησις ἑνὸς παιδιοῦ εἰς τὴν μελαγχολικήν μας οἰκίαν μὲ εἶχεν ἐνισχύσει εἰς τὰς ἀποφάσεις μου. Τά χαριτωμένα μειδιάματα τῆς ξανθῆς Σουσάνας μου ἐμπόδιζαν πολλάκις νὰ ρέουν τὰ δάκρυά μου. Δὲν εἶχα πρὸς νὰ κυττάζω τὴν κόρην μου διὰ νὰ παρηγορουῦμαι.

Ἀλλ' ἡ πατρότης δὲν εἶχε ποσῶς μεταβάλλει τὸν ἐπιθετικὸν χαρακτῆρα τοῦ συζύγου μου· ἠσθάνετο ἀντιπάθειαν πρὸς τὸν μικρόν μου ἄγγελον· ἐὰν τὸν ὑπερήσπιζα φιλονικίαι σκληραὶ θὰ ἐγίνοντο... Ἔκλινα λοιπὸν τὴν κεφαλήν. Οἱ γονεῖς μου εἶχον ἀποθάνει· παρεδέχθην ὅλας τὰς δοκιμασίας.

Εἶχον τὰς συμπαθείας καὶ ἐνθαρρύνσεις φίλου τινὸς τοῦ συζύγου μου τοῦ κ. Βιεβίλ γέροντος ἰατροῦ, ὅστις δὲν ἐξήσκει πλέον τὸ ἐπάγγελμά του καὶ τοῦ ὁποίου ἡ γλυκύτης, ἡ φρόνησις καὶ ἡ εἰλικρίνεια ἀνεγινώσκοντο ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Ἠσθάνετο πόσον ὑπέφερα πλησίον τοῦ δυστρόπου αὐτοῦ ἀσθενοῦς, τοῦ φιλέριδος καὶ μοὶ ἔλεγε συχνά: Θάρρος!

Μίαν ἡμέραν μᾶς ἐπεσκέφθη μετὰ τοῦ υἱοῦ του, Πέτρου Βιεβίλ. Καὶ οἱ δύο ἐκάθησαν ἀπέναντι τοῦ συζύγου μου ἐξηπλωμένου ἐπὶ μακρᾶς πολυθρόνας, τὴν ὁποίαν πρὸ πολλῶν μηνῶν δὲν εἶχεν ἐγκαταλείψει. Ἤμην καὶ ἐγὼ πλησίον των.. τὰ βλέμματα τοῦ Πέτρου καὶ τὰ ἰδικά μου συνηντήθησαν.... ἠσθάνθην ἑκατὸν ἀμέσως ὅλως τεταραγμένην.... Ὁ Πέτρος μᾶς ἐπεσκέπτετο συχνὰ καὶ πάντοτε ἡ αὐτὴ ταραχὴ τὴν ὁποίαν εἶχον αἰσθανθῆ μὲ κατελάμβανεν· Μίαν ἑσπέραν ἦλθε κατόπιν μιᾶς φιλονικίας, ἤτις μὲ ἠνάγκασε νὰ μὴ δυνηθῶ ν' ἀντιστῶ εἰς τὴν λύπην μου καὶ νὰ κλαύσω πολύ.... Εἶδε τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐρυθροὺς, τὰ βλέφαρά μου ἐξοιδημένα· θλῖψις μεγάλη ἀμέσως ἐζωγραφήθη ἐπὶ τοῦ προσώπου του καὶ ἠννόησα ὅτι μὲ ἐλυπήθη ὑπερβολικά.

Τὰ ἔτη παρήρχοντο... Ἠρώτησα μίαν ἡμέραν τὸν κ. Βιεβίλ διατί ὁ υἱός του δὲν ἐνυμφεύθη· ὁ κ. Βιεβίλ μὲ παρετήρησεν ἀτενῶς ἐπὶ πολὺ καὶ μοὶ εἶπεν·

εἰς τὸ τράμ, ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὸν Μεμιδώφ, ὁ ὁποῖος δὲν ἠμποροῦσε νὰ κρύψῃ τὴν δυσθυμίαν του.

Ἐνῷ ὁ Κώστας μὲ τὴν Ἄνναν ἔκαμναν τὸν περιπατόν των εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου καὶ ἀντήλλασσαν τὰς σκέψεις των αἱ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ οἰκογένειαι Δέλβου καὶ Παλβίδου εὑρίσκοντο εἰς μεγάλην συγκίνησιν.

Ἡ Ὀλγίνα Δέλβου εἶχε μάθει ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας ὅτι ὁ ἀδελφός της ἐγνωρίσθη μὲ τὴν Ἀμερικανίδα καὶ συνεπέρανεν ἀφοῦ δὲν τὸν εἶδε νὰ ἐπανέλθῃ ὅτι θὰ εὑρίσκετο μαζῆ της. Ἠννόησεν ὅτι οἱ λόγοι της τῆς προηγουμένης ἑσπέρας τοῦ ἔκαμαν μεγάλην ἐντύπωσιν καὶ ὅτι ἡ ὑπόθεσις τοῦ γάμου αὐτοῦ θὰ ἦτο ἐζησφαλισμένη, ἐὰν δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος περιπλοκῶν ἐκ μέρους τῆς Παλβίδου.

Ἡ Marie Παλβίδου ἀφ' ἑτέρου εἶχε λάβει ἀπὸ τὸν ἄνδρα της τὰς αὐτάς περίπου πληροφορίας. Ὁ Παλβίδης παρὰ τὴν συνήθειάν του τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐξῆλθεν ἐνωρίτερον ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του καὶ κατέβη νὰ πάρῃ τὸν καφφέ του κάτω μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ συνήντα τὸν Κώστα. Ἀφοῦ δὲν τὸν εἶδε νὰ φανῇ, ἔστειλε νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ ὅτι τὸν ἀνέμενε διὰ νὰ πάρουν τὸν καφφὲ μαζῆ. Τότε ἔμαθε καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸν ὑπηρέτην, ὅτι ὁ νεοαφιχθεὶς εἶχεν ἐξέλθει πολὺ πρωὶ καὶ εἶχε γνωρισθῆ μὲ τὴν Ἀμερικανίδα καὶ εἶχεν ἀκούσει καὶ τὸν λόγον, τὸν ὁποῖον ἐκείνη ἔβγαλεν εἰς τοὺς ἀθλητὰς Ἀμερικανούς. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι μετὰ τὸ γεῦμα καὶ τὰς μεγάλας δαπάνας τῆς προηγουμένης ἡμέρας ἡ Ἄννα ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ ἐπιφανεστέρα προσωπικότης τοῦ ξενοδοχείου. Τὸ ὄνομά της ἀπησχόλει ὅλους ἀπὸ τοῦ ἐλαχίστου ὑπηρέτου μέχρι τοῦ μᾶλλον ἀδιαφόρου ξένου. Ὅλοι ὡμίλουν ὄχι διὰ τὸν πλοῦτόν της τόσον, ὅσον διὰ εἰς τὴν γενναιότητά της καὶ ἰδίως διὰ τὴν πρωτοτυπίαν της καὶ τὴν διακόσμησιν τῆς μικρᾶς αἰθούσης καὶ διὰ τὸ δοθὲν γεῦμά της κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν συμποσίων.

Ὁ Παλβίδης ἀνησύχησε. Βεβαίως διὰ νὰ ἐσηκώθη τόσον πρωὶ ὁ φίλος του καὶ διὰ νὰ μὴν εἶχε φανῇ ἕως ἐκείνην τὴν ὥραν—καὶ ἐπλησίαζαν δέκα—χωρὶς ἄλλο μὲ τὴν κόρην ἐκείνην θὰ εὑρίσκετο καὶ καθόλου παράδοξον νὰ περιεπλέκετο εἰς τὰ δίκτυά της. Ἄλλως τε δὲν εἶχεν εἰπεῖ τὴν προτεραίαν ὅτι θὰ ἤθελε νὰ ἔχῃ τοιαύτην γυναῖκα; Τὸ πρᾶγμα ἦτο σοβαρὸν καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἔτρεξε νὰ ἀνακοινώσῃ τὰς σκέψεις του εἰς τὴν γυναῖκά του.

Ἡ κ. Παλβίδου εἶχεν ἐπίσης σηκωθῆ ἐνωρίτερα τὸ πρωὶ ἐκεῖνο. Καὶ αὐτὴν εἶχεν ἐμβάλλει εἰς ἀνησυχίαν τὸ ἐνδιαφέρον τὸ ὁποῖον ὁ Κώστας εἶχε δείξει διὰ τὴν Ἀμερικανίδα καὶ ἰδίᾳ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἡ ἀδελφή του εἶχε συνηγορήσει ὑπὲρ τῆς ἠθικῆς τῶν γυναικῶν τῆς Ἀμερικῆς. Τὴν νύκτα ἐκείνην δὲν ἐκοιμήθη τόσον καλὰ καὶ τόσον ἀπολαυστικὰ ὡς ἐκοιμᾶτο συνήθως. Ἡ χαρά της διὰ τὴν ταχεῖαν ἐπιστροφὴν τοῦ φίλου της καὶ ὁ θρίαμβός της διότι μετὰ

— Δὲν ἠξεύρω, κόρη μου . . . εἶνε πλούσιος καὶ εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ μὴν ἐναντιωθῶ εἰς τὴν ἐκλογήν του . . . ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἀκόμη δὲν ἔκαμε τοιαύτην, ἢ μᾶλλον ἴσως τὴν κρατεῖ μυστικήν.

Κατόπιν αὐτῆς τῆς συνδιαλέξως δὲν ἐπανεῖδον πλέον τὸν Πέτρον.

Τί εἶχεν ἀπογίνει; Δὲν ἐγνώριζα μάλιστα ποῦ νὰ τοῦ ἔγραφα, ὅπως τοῦ ἀναγγείλω τὸν θάνατον τοῦ συζύγου μου· τέλος ἔμαθα ὅτι καὶ αὐτὸς εἶχε τὰς θλίψεις του. Ὁ πατήρ του ἀπέθανεν εἰς τὴν ἐξοχὴν ὅπου εἶχεν ἀποσυρθῆ

Δυστυχὴ κ. Βιεβίλ! πόσον καλὸς ὑπῆρξες δι' ἐμέ!!

Εἰς τὴν ζωὴν βαδίζω ἐπὶ ἐρήμου ὁδοῦ . . δὲν βλέπω εἰμὴ πένθος περὶ ἐμέ . . Εὐτυχὴς ἡ Σωσσάνα μου φαιδρύνει τὴν θλῖψίν μου διὰ τῆς λάμψεως τῶν ὡραίων της ὀφθαλμῶν.

II

15 7)βρίου

Χθὲς ἡ Σωσσάνα μοὶ εἶπεν·

Φαντάσου μητέρα, ὅτι σήμερον εἶδα εἰς τὸν ὕπνον μου τὸν κ. Πέτρον . . Ἀλλὰ πῶς γίνεται, ὥστε νὰ μὴν ἔλθῃ πλέον νὰ μᾶς ἴδῃ; Καὶ ὅμως πόσον τὸν ἠγάπων! Σοῦ ὡμίλει τόσον γλυκά . . Ἔπειτα προσέθεσεν· Νά! ἔχω τὸ προαίσθημα ὅτι αὔριον θὰ ἔλθῃ!

Καὶ πράγματι σήμερον μᾶς ἐπεσκέφθη ὁ Πέτρος. Μᾶς ἐζήτησε συγγνώμην διὰ τὴν μακράν του σιωπήν, διότι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του ἐταξείδευσεν ἐπὶ πολύ. Ἠγνόει ὅτι ἤμην χήρα.

»— Ἀ! . . ἐὰν τό ἐγνώριζα μοῦ εἶπε καὶ μὲ παρετήρησε μὲ ἐκεῖνο τὸ βλέμμα του, τὸ ὁποῖον τόσον μὲ ἐτάρασσεν.

Ἡ Σωσσάνα καὶ ἐκεῖνος ὡμίλουν ὡς φίλοι. Ἐγὼ τοὺς ἤκουα φαινομενικῶς μὲν πολὺ ψυχρά, ἀλλὰ πλέον σαγηνευμένη παρὰ ἄλλοτε . . Ἐφοβεῖτο μήπως μᾶς ἠνώχλει μὲ τὰς ἐπισκέψεις του καὶ μᾶς ἐζήτησε ὡς χάριν νὰ ἔρχηται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ μανθάνῃ εἰδήσεις μας. Ἡ ἄδεια παρεχωρήθη εὐχαρίστως παρὰ τῆς Σωσσάνας καὶ ἐμοῦ. Οἱ ἀληθεῖς φίλοι εἶνε τόσον σπάνιοι.

Ἤμην εὐτυχής, ἀλλὰ μόλις ἀνεχώρησεν, ἠσθάνθην πολλὴν θλῖψιν. Παράξοξον! Ἐὰν δὲν ἐγνώριζα τὸν ἑαυτόν μου, ἐὰν δὲ ἤμην βεβαία περὶ ἐμοῦ, θὰ ἐφοβούμην· ἀλλὰ γνωρίζω καλῶς ὅτι ἡ καρδία μου ἔχει κλεισθῆ πρό πολλοῦ καὶ διὰ παντός.

III

10 8)βρίου

Ἀ! πόσον ἤμην τρελλὴ νὰ λέγω ὅτι δὲν ἐφοβούμην πλέον! Γράφω, ὅπως κατευνάσω τὸν πυρετόν μου· ἔχω ἀνάγκην νὰ εἴπω ὅ,τι αἰσθάνομαι. Ἀγαπῶ τὸν Πέτρον Βιεβίλ, τὸν ἀγαπῶ μὲ ὅλην μου τὴν καρδίαν καὶ τώρα αἰσθάνομαι ὅτι τὸν ἀγαπῶ ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν ποῦ τὸν εἶδον· Ἀλλὰ τὸ καθῆκον δὲν μὲ ἀφῆκε νὰ ἐννοήσω τοῦτο . . . καὶ ὁ Πέτρος ἔμεινεν πολὺ σήμερον πλησίον μας καὶ ὅ,τι ἐλέχθη εἶναι τόσον σπουδαῖον! Κατὰ πρῶτον ὡμίλουν ἡ Σωσσάνα καὶ αὐτός . . . πόσον ὡμιλεῖ ὡραῖα! πόσον ἡ φωνή του εἶνε γλυκεῖα καὶ ἁρμονική! . . Ἐκοπίασα πολὺ νὰ μὴ φανῇ ἡ συγκίνησίς μου! Περὶ τίνος ὡμίλουν; περὶ πολλῶν πραγμάτων, περὶ θεάτρου, περὶ βιβλίων, ὡμίλησαν καὶ περὶ τοῦ ἀρχίσαντος θέρους καὶ παρωμοίασαν αὐτό μὲ τὴν ζωήν. Κατὰ τὸν Πέτρον τὸ φθινόπωρον τῆς ζωῆς εἰς τὴν γυναῖκα δὲν εἶναι πάντοτε ἡ παρακμή· ἡ ἡλικία εἶνε πρᾶγμα πολὺ σχετικόν. Πολλαὶ γυναῖκες ἠμποροῦν νὰ μείνουν πολὺ εἰς τὴν λαμπρότητα τοῦ θέρους των καὶ δὲν ἔχουν τίποτε νὰ φοβηθοῦν ἀπὸ τὸ φθινόπωρον.

Δὲν εἶνε νέαι, ἐφώνησεν, ὅταν τὸ πρόσωπόν των μένῃ χωρὶς ρυτίδας καὶ τὰ μαλλιά των μαῦρα; Καὶ ἠσθάνθην τοὺς ὀφθαλμούς του νὰ πίπτουν ἐπάνω μου· οἱ λόγοι αὐτοὶ ἦσαν δι' ἐμέ. Δὲν διετήρουν τὴν ἄφθονον κόμην μου, τὴν μαύρην κόμην τὴν στιλπνήν, τὴν ὁποίαν τόσον ἐθαύμαζαν εἰς τὸ σχολεῖον καὶ εἰς τὴν ὁποίαν λευκὴ θρὶξ δὲν ὑπῆρχε μ' ὅλας τὰς θλίψεις, τὰς ὁποίας εἶχα ὑποφέρει;

Ἔξαφνα ἡ Σωσσάνα ἐσηκώθη· ἐπλησίαζεν ἡ ὥρα τοῦ μαθήματός της τῆς ζωγραφικῆς τὸ ὁποῖον ἐλάμβανε παρ' ἑνὸς καθηγητοῦ τῆς συνοικίας· ἐπῆγεν εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ ἐφόρεσε τὸν πῖλόν της καὶ τὰ γάντια της. Ὁ Πέτρος ἠγέρθη καὶ ἐκεῖνος ἐπίσης· ἡ Σωσσάνα μὲ ἐνηγκαλίσθη καὶ τὸν ἐχαιρέτισεν, ἔκαμε μερικὰ βήματα ὀπισθέν της, ὅτι δῆθεν θὰ ἀνεχώρει καὶ ἐκεῖνος, ἀλλὰ δέν ἐξῆλθεν ἐν τούτοις· θὰ ἔλεγέ τις ὅτι μυστηριώδης δύναμις τὸν ἐκράτησεν.

Ἐμείναμεν μόνοι καὶ εἰς τὴν ἡσυχίαν ἤκουα εὐκρινῶς τὰ κτυπήματα τῆς καρδιᾶς μου· προησθάνθην κίνδυνόν τινα· διηθύνθην μηχανικῶς πρὸς ἓν δοχεῖον, τὸ ὁποῖον περιεῖχε ῥόδα λευκὰ καὶ παρετήρουν αὐτά, ὅτε ὁ Πέτρος μὲ ἐπλησίασε καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς λέξεως ἥρπασεν αἰφνιδίως τὰς χεῖράς μου . . . Ὦ! αὐτὴ ἡ ἐπαφή! Φρικίασις διεχύθη εἰς τοὺς δακτύλους μου, εἰς τοὺς βραχίονάς μου, εἰς τοὺς ὤμους μου . . . . . Ἀλλὰ παρευθὺς ἀπεσπάσθην ἀπὸ αὐτόν.

Ὦ! κύριε! ἐψέλλισα . . καὶ τῷ ἔδειξα τὰ πένθιμα φορέματά μου.

Συγγνώμην! . . συγγνώμην! . . μοῦ εἶπεν . . εἶμαι τρελλός. . καὶ θλίψις ἄπειρος ἐζωγραφήθη ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Κατόπιν ἐψιθύρισεν ἓν χαῖρε, καὶ ἀνεχώρησεν.

Ὅταν ἡ θύρα ἔκλεισεν, ἔπεσα ἐπὶ ἑνὸς καθίσματος· λοιπὸν δὲν ἠπατώμην . . . ἀγαπῶ! καὶ εἶμαι εὐτυχὴς καὶ δυστυχὴς συνάμα· ἐπεθύμουν νὰ μειδιῶ καὶ ὅμως κλαίω! Καὶ ἐρωτῶ, ἐὰν πρέπῃ ν' ἀπωθήσω αὐτόν τόν ἔρωτα . . . ἐὰν θὰ εἶμαι ἔνοχος δεχομένη τὴν ἀγάπην τοῦ Πέτρου.

τόσα ἔτη ἡ ἀγάπη του διετηρεῖτο τόσον μεγάλη, ὥστε νὰ μὴν ἠμπορεῖ νὰ τὴν ἀποχωρισθῇ διὰ πολὺν καιρόν, ἐσκιάζετο ἀπὸ τὴν σκέψιν τῆς πιθανῆς ἀντιζήλου, ἥτις παρουσιάζετο εἰς τὸ πρόσωπον τῆς φαίας Ἀμερικανίδος, καὶ ἰδίᾳ τῶν σχεδίων τοῦ γάμου, τὰ ποῖα ἡ Ὀλγίνα Δέλβου θὰ εἶχεν ἀναμφιβόλως καταστρώσει διὰ τὸν ἀδελφόν της, κατὰ τὴν συνήθειάν της.

Εἴπερ ποτε ἄλλοτε ἡ ἀάγκη νὰ φανῇ ὡραία καὶ προκλητικὴ εἰς τὸν Κώσταν τῇ ἐφαίνετο ἐπιβάλλουσα, καὶ διὰ πρώτην ἴσως φορὰν ἤρχισε νὰ σκέπτηται, ὅτι δὲν ἦτο πλέον ἀρκετὰ νέα καὶ ἀρκετὰ ἀνθηρά, ὥστε νὰ ὑφίσταται ἀφόβως τὴν σύγκρισιν μετὰ οἱασδήποτε ἄλλης.

Ἐπῆρε καὶ αὐτὴ ἕνα χιαρὸν λουτρόν, ἔκαμεν ἐντριβὰς ἔπειτα εἰς ὅλον της τὸ ὦμα μὲ ἀρωματικὴν ἀλοιφήν, τῆς ὁποίας τὴν συνταγὴν τῆς εἶχε δώσει μία Ὀθωμανὶς σύζυγος πασᾶ, καὶ ἔπειτα ἐκάθισεν εἰς τὴν τουαλέτταν της καὶ μὲ ἕνα καθρεπτάκι τοῦ χεριοῦ, ὅλον ἀπὸ σκαλισμένον παλαιὸν ἀσημι, δῶρον τοῦ Κώστα ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ μὲ προσοχὴν τὸ πρόσωπόν της. Βέβαια ἦτο ἀνθηρά, ἂν καὶ σαράντα ἐτῶν. Ρυτίδες πουθενά. Οὔτε εἰς τὰ μάτια ἀπὸ κάτω, οὔτε εἰς τὰ μηλίγγια, ὅπου συνήθως ἡ πρώτη γραμμὴ τῆς ὡρίμου ἡλικίας χαράσσει τὸ δέρμα, καὶ καταστρέφει τὴν πλαστικότητα τῆς προσωπικῆς κατατομῆς. Τὸ μέτωπον λεῖον καὶ ἁπαλὸν ὡς παιδιοῦ, τὰ πτερύγια τῆς μύτης λεπτὰ καὶ ἀεικίνητα, τὰ χείλη πάντοτε σαρκώδη καὶ πάντοτε κόκκινα καὶ προκλητικὰ εἰς φιλήματα ἡδονῆς, τὰ μάτια πάντοτε θερμὰ καὶ πολὺ ὑγρά. Καὶ ὅμως ἠσθάνετο ὅτι δὲν ἦτο πλέον ἡ Marie ἡ ἄλλοτε. Ἐσηκώθη μέσα εἰς τὴν ἀπὸ λευκὰς μουσελίνας ρόμπα της καὶ εἰς τὴν βαρεῖαν κίνησιν τοῦ σώματός της, εἰς τὸν ὄγκον, ὁ ὁποῖος ἐκατοπτρίσθη μέσα εἰς τὸ κρύσταλλον τῆς ντουλάπας της, εἶδεν ὡς εἰς ξένην μορφὴν τὴν ὥριμον γυναῖκα τῆς ὁποίας τὸ σῶμα εἶναι ἀνεπιτήδειον πλέον εἰς στάσεις ἀγαλματώδεις καὶ κινήσεις πλαστικὰς ὡς τῆς ὡραίας ἐκείνης κόρης, ἡ ὁποία τόσον τὴν ἀπησχόλει. Καὶ τότε ἀφῆκε μὲ ἕνα στεναγμὸν τοῦ προσβληθέντος ἐγωϊσμοῦ της τὸ καθρεπτάκι της εἰς τὸ τραπέζι ἐπάνω καὶ ἐβλέπετο ὅλη μαζῆ καὶ πρόσωπον καὶ σῶμα καὶ στάσεις καὶ κινήσεις μέσα εἰς τὸν μεγάλον καθρέπτην. Ἀντελήφθη τότε ὅτι μεθ' ὅλην τὴν ἔλλειψιν ρυτίδων τὸ πρόσωπόν της εἶχε παραστρογγυλεύσει, ὁ λαιμός της ἐπτυχώνετο εἰς δύο πτυχὰς πάχους, αἱ ὁποῖαι κατέστρεφαν τὴν ἁρμονίαν τῆς γραμμῆς τῶν σιαγόνων, τὰ μάγουλά της, ὡς ἐνδίδοντα εἰς τὸ βάρος τῆς σαρκὸς, ἔπιπταν σχεδὸν πλαδαρὰ εἰς τὰ πλάγια καὶ ἡ κάθετος γραμμή, ἡ χωρίζουσα τὴν στρογγυλότητα αὐτῶν ἀπὸ τὸ στόμα, ἐσκιάζετο τόσον, ὥστε ἐδίδεν εἰς τὴν ὅλην ἔκφρασιν τοῦ προσώπου κάτι τὸ σκληρὸν καὶ τὸ κουρασμένον ἐν γένει. Ἐστέναξε καὶ πάλιν, ἐρρίφθη ἐπάνω εἰς τὸν καναπέ της καὶ ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν καμαριέρα της τὸ ἀπὸ μαῦρον φουλάρι φόρεμά της.

Ἐθυσίασα ἄνευ μεψιμορίας, ἄνευ λύπης ὅλην τὴν νεότητά μου διὰ τοὺς οἰκείους μου! δὲν μοῦ ὀφείλεται λοιπὸν καὶ ὀλίγη εὐτυχία; Δὲν εἶμαι ἀκόμη νέα; Ὁ ἴδιος ὁ Πέτρος ἐν μοῦ τὸ εἶπεν; Ὦ ζωή! ζωή! . . διότι ζωὴ εἶνε νὰ ἀγαπᾷ τις! . . Ἀλλ' ἡ Σωσσάνα μου; . . . Θὰ τῆς ἐξηγηθῶ καὶ θὰ μὲ ἐννοήσῃ . . θὰ μὲ συγχωρήσῃ! . .

Εἶναι δυνατὴ τόση χαρά!!

IV

21 9)βρίου

Χθὲς τό πᾶν ἠκτινοβόλει πέριξ μου! κατόπιν τόσων ἡμερῶν σκοτεινῶν μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἡ ζωή μου θὰ ἐπανήρχιζε!! ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι τό πᾶν κατεστράφη, τό πᾶν κατέρρευσε! . . Διατί νὰ μὴν παρατηρήσω ὅτι ἡ Σωσσάνα μου δὲν εἶναι πλέον παιδίον; ἀλλὰ μήπως ἐννοεῖ τις τὰς μεταβολὰς τῆς ἡλικίας ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἔχει καθ' ἑκάστην πλησίον του! Ἡ Σωσσάνα ἐν τούτοις εἶναι εἰς ἡλικίαν γάμου . . Καὶ ἡ σκληρὰ εἱμαρμένη ἠθέλησε νὰ εἶναι ὁ Πέτρος ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκε τὴν καρδιάν της!!. . μοῦ ἀνεκοίνωσεν ἡ ἰδία τὸ μυστικόν της σήμερον!

Καθ' ἑκάστην ὁ Πέτρος μοῦ προσέφερεν ἄνθοδέσμην καὶ σήμερον πρὶν ἀκόμη τὸν εὐχαριστήσω, ὅταν μοῦ τὴν προσέφερε, ἡ Σωσσάνα ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης καὶ διηυθύνθη εἰς τὸ δωμάτιόν της . . ἤγησε νὰ ἐπανέλθῃ καὶ ἀνησυχήσασα ἐπῆγε νὰ τὴν εὕρω . . . Εἶχε τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν χειρῶν της καὶ ὠλόλυζεν.

Εἰς τὸ θέαμα αὐτό ἡ καρδία μου συνεσφίγχθη καὶ τὴν ἠρώτησα. Τί ἔχεις ἀγαπητή μου;

Δὲν μοῦ ἀπεκρίθη κατ' ἀρχὰς καὶ δὲν ἤξευρον τι νὰ φαντασθῶ.

Ἀλλὰ λοιπόν τί ἔχεις; ἐξηκολούθησα· μήπως σοῦ ἐπροξένησα κάποιαν λύπην; . . Εἰπέ μου, ἠξεύρεις καλὰ ὅτι δὲν θέλω εἰμὴ τὴν εὐτυχίαν σου, παιδί μου!

Ἀλλ' ἡ αὐτὴ ἀπόλυτος σιωπή.

— Σωσσάνα, τῆς εἶπα πλησιάσασα πρὸς αὐτὴν, ἠξεύρεις ὅτι αἰσθάνομαι ὀδύνην μεγάλην, ὅταν σὲ βλέπω νὰ στενοχωρῆσαι κόρη μου;

Ἀμέσως τότε ἐσήκωσε τὴν κεφαλήν της· τό πρόσωπόν της ἦτο καταβρεγμένον ἀπό τὰ δάκρυα· ἔλαβε τὰς χεῖράς μου καὶ μοῦ εἶπεν. Μητέρα μου, ἀγαπητή μου μητέρα . . . συγχώρησέ με . . . σὲ ἱκετεύω . . .

Νὰ σὲ συγχωρήσω; ἀλλὰ διατί; εἰπέ μου τι ἔχεις;

Ὁ κύριος Πέτρος σοῦ προσφέρει καθ' ἡμέραν ἄνθη . . . . Δὲν ἠδυνήθην νὰ ὑποφέρω σήμερον μητέρα μου! εἶχα τὴν καρδιάν πολὺ σφιγμένην!... Καὶ ἡ Σωσσάνα ἐρρίφθη εἰς τὴν ἀγκάλην μου.

Ὦ θεέ μου! . . ἡ κόρη μου μὲ ζηλεύει! Οὐδεμία ἀμφιβολία ὑπάρχει περὶ τούτου! Ἀ! πτωχά μου ὄνειρα!!

V

25 Δ)βρίου

Ὁ κ. Πέτρος φέρει τώρα τὰ ἄνθη εἰς τὴν Σωσσάναν· τοῦ ἔδωκα νὰ ἐννοήσῃ ὅτι θὰ ἤμην εὐτυχής, ἐὰν ἔκαμνεν αὐτό καὶ ἀμέσως μὲ ὑπήκουσεν. Ἀποκρύπτω εἰς τὰ βάθη τῆς καρδιάς μου πᾶσαν συγκίνησιν. Δὲν πρέπει νὰ πιστεύσῃ ὁ κ. Βιεβίλ ὅτι πτωχαίνω νὰ τὸν ἀγαπῶ καὶ προσπαθῶ νὰ ἀνάδεικνύω τὰς χάριτας τῆς Σωσσάνας μου, ἡ ὁποία ἀκτινοβολεῖ τώρα καὶ τῆς ὁποίας ἡ ὡραιότης εἶναι γοητευτική.

Ὁ φίλος μας ἐννοεῖ τὴν σκέψιν μου καὶ τὸ λυπηρόν του βλέμμα μοῦ κατασυντρίβει τὴν καρδιάν . . Ὑπάρχουν στιγμαί, καθ' ἃς φοβοῦμαι ὅτι τό ἐπίβουλον ἔργον μου ὑπερβαίνε τὰς δυνάμεις μου, τὰς ὁποίας αἰσθάνομαι ἐξησθενημένας. Ἀλλ' εὐτυχῶς ἀναλαμβάνω πλήρη τὴν θυσίαν· ἄλλοτε ἐθυσιάσθην διὰ τοὺς γονεῖς μου, σήμερον θυσιάζομαι διὰ τὴν κόρην μου... Αὐτὴν φορὰν μάλιστα δὲν θὰ δειλιάσω. Ἀλλ' ὁ κ. Βιεβίλ θὰ θελήσῃ νὰ παρατηρήσῃ τὴν ὡραιότητα τῆς Σωσσάνας . . . τῆς ἀγαπητῆς μου Σωσσάνας... τὴν ζῶσαν εἰκόνα μου... Ἀ! ἐὰν ἤμουν πλέον ἡλικιωμένη!!

VI

31 Δ)βρίου

Τὸ δῶρόν μου πρὸς τὴν κόρην μου, αὐτὸ τὸ φιαλίδιον!

Μίαν φορὰν ἔμαθα, ὅτι ὑπάρχουν εἰς τοὺς μυροπώλας χρώματα, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ γηράσουν σχεδόν ἀκαριαίως. Δύναται τις ν' ἀποδώσῃ εἰς τὴν λευκαινομένην κόμην του τὸ πρωτόν της χρῶμα, καθὼς δύναται καὶ νὰ τὴν λευκάνῃ ἐντελῶς· αὐτὴ ἡ βαφὴ εἶναι χρήσιμος εἰς τοὺς ἠθοποιοὺς διὰ τοὺς γεροντικοὺς ρόλους των. Ἐπρομηθεύθην ἀμέσως μίαν φιάλην . . . καὶ ἰδοὺ τό δῶρον, τό ὁποῖον θὰ σώσῃ τὴν εὐτυχίαν τῆς κόρης μου. Ἡ μητέρα της μὲ ἄσπρα μαλλιὰ τόν καινούργιον χρόνον, ἡ μητέρα της ἑτοιμαζομένη νὰ γίνῃ μάμμη.

Ἀπόψε, προσπαθοῦσα νὰ γελῶ ἵνα μὴ κλαίω, ἔδειξα εἰς τὴν Σωσσάναν καὶ τόν κ. Βιεβίλ τὰ ἄσπρα μου μαλλιὰ τὰ σημεῖα ταῦτα. . . τῆς ἀθεραπεύτου παρακμῆς . . . Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀρνηθῇ . . . Τόν παρετήρησα καὶ διέκρινα κατὰ πρῶτον θλῖψιν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του. Ἔπειτα τὸ βλέμμα του ἐσταμάτησεν ἐπὶ τῆς Σωσσάνας καὶ διέκρινα ἀμέσως τὴν λάμψιν, ἡ ὁποία μὲ κατηύγαζεν ἄλλοτε ὅλην, ὅταν μὲ ἔβλεπεν. Ἠσθάθην τὴν καρδιάν μου νὰ παγώσῃ.

Τό στρατήγημά μου ἐπέτυχε . . . . . καὶ μάλιστα πολύ . . !

1 Ἰανουαρίου

Ὁ Πέτρος Βιεβὶλ θὰ νυμφευθῇ τὴν Σωσσάναν τόν προσεχῆ μῆνα· Εἶναι μνηστευμένος ἀπό σήμερον. Τό δῶρον μου ἔφερε τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν χαρὰν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ τέκνου μου. Ἂς εἶναι εὐλογημένον.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) **Μαρία Β. Ζερβουδάκη**

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΔΕΝΔΡΟΥ ΤΩΝ ΧΡΗΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Μετ' ἀσυνήθους ἐπιτυχίας διεξήχθη ἡ ἑορτὴ τοῦ Δένδρου τῶν Χριστουγέννων, ἡ διοργανωθεῖσα τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Μουσικῆς Ἑταιρίας ὑπὲρ τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἐργατίδων.

Περὶ τὰς εἴκοσι τράπεζαι κατάφορτοι ἀπὸ παίγνια καὶ ἄλλα διάφορα δῶρα διὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς, τὰ ὁποῖα αἱ κυρίαι τοῦ Ἀσύλου εἶχαν προμηθευθῆ. Δένδρον πλουσιώτατα στολισμένον, μουσική, ψάρευμα, χειρομαντεία μὲ εὐφυεστάτην χειρομάντιδα, ὑπενθυμίζουσαν τὰς προσωπιδοφόρους τῆς Βενετίας μὲ τὴν καταμέλαιναν ἐνδυμασίαν της καὶ μὲ τὴν λευκὴν περούκαν της. Καὶ συνωστισμὸς κόσμου ἄπειρος. Παιδιὰ μικρὰ καὶ παιδιὰ μεγάλα καὶ κυρίαι καὶ κύριοι, ὅλοι συνωθοῦντο εἰς τὴν ἀπέραντον αἴθουσαν, διασκεδάζοντες, σφυρίζοντες καὶ παίζοντες ἐν ἀκρατήτῳ εὐθυμίᾳ. Τὸ buffet ἦτο πλουσιώτατον καὶ εἰς γλυκίσματα καὶ τέϊα καὶ ποτὰ καὶ εἰς ὡραίας κυρίας, αἱ ὁποῖαι εἶχαν ἀναλάβει τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ buffet, τοῦ ὁποίου ὁ ἔκτακτος πλοῦτος ὀφείλεται εἰς τὴν ἀκάματον δραστηριότητα τῆς κ. Αἰκ. Ζλατάνου καὶ εἰς τὴν εὐεργετικὴν δρᾶσιν της κατὰ τὴν ἐν γένει διοργάνωσιν τῆς ἑορτῆς.

Καὶ μὲ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ὡραίας αὐτῆς ἑορτῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ὅλαι καὶ ὅλοι τόσον συνετέλεσαν ἐξασφαλίζεται καὶ πάλιν ἡ ἄνετος λειτουργία τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἐργατίδων δι' ἓν ἔτος, τοῦ εὐεργετικωτάτου τούτου ἱδρύματος, τοῦ ὁποίου ὁ ὡραῖος σκοπὸς ἤρχισε τέλος πάντων νὰ ἐννοῆται καὶ νὰ ὑποστηρίζεται.

Καὶ ἑώρτασαν καὶ αἱ καλαὶ ἐργάτιδές μας τὰς ἡμέρας αὐτὰς εὐτυχεῖς καὶ εὐχαριστημέναι καὶ εὐλογοῦσαι ὅλας καὶ ὅλους, ὅσοι συνετέλεσαν εἰς ἐπιτυχίαν τῆς ὑπὲρ τοῦ Ἀσύλου των δοθείσης ἑορτῆς.

ΣΥΝΤΑΓΗ

1 ὀκ· γάλα καὶ 100 δρ. ρύζι. Βάζετε τὸ γάλα νὰ βράσῃ μὲ τὸ ρυζι τόσον, ὥστε νὰ λυώῃ τὸ ρύζι. Τὸ ἁπλώνετε εἰς μακρουλὴν πιατέλαν, εἰ δυνατὸν μεταλλίνην. ὥστε νὰ πηγαίνῃ εἰς τὸν φοῦρνον. Τὸ πιτίζετε μὲ κανέλα ψιλοκοπανισμένην καὶ ζάχαριν. Ἔπειτα ἁπλώνετε ἐπάνω ἓν στρῶμα κομπόστας μήλων καὶ βερυκόκων καὶ ὅτι ἄλλο ἔχετε. Κτυπᾶτε ἔπειτα εἰς ἀφρὸν 8 ἄσπρα αὐγῶν εἰς τὰ ὁποῖα ρίπτετε ἕως 50 δρ. ψιλὴν ζάχαριν. Σκεπάζετε μὲ τὸν ἀφρὸν αὐτὸν τὸ γλύκισμά σας καὶ τὸ βάζετε εἰς μέτριον φοῦρνον νὰ κάμῃ κροῦσταν καὶ κοκκινήσῃ. Ἀφίνετε ὀλίγον ἀφρὸν καὶ μὲ ἓν γονάκι ἀπὸ χαρτὶ ἢ ἀπὸ ἓν σακουλάκι πάνινον καθαρὸν, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνοίγετε μικρὰν τρύπαν, σχηματίζετε διάφορα σχέδια μὲ τὸν ἐναπολειφθέντα ἀφρόν. Τὸ ξαναβάζετε εἰς τὸν φοῦρνον καὶ ἅμα στεγνώσῃ στολίζετε τοπικῶς ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μὲ ὀλίγον γλυκό.

ΩΡΑΙΑ ΔΩΡΑ ΔΙΑ ΚΥΡΙΑΣ

Ἡ Χειραφετημένη. Πρωτότυπον σύγγραμμα τῆς κ. Κ. Παρρέν.

Τιμᾶται δρ. 3 διὰ τὰς Ἀθήνας, 3 50 διὰ τὰς ἐπαρχίας. Φρ. χρ. 3 διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Ἐπίσης ὡραῖον δῶρον διὰ κυρίας καὶ δεσποινίδας, μία ἐτησία ἐγγραφὴ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῶν Κυριῶν.

Τὴν προσεχῆ Κυριακὴν ἡ «Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν» δὲν ἐκδίδεται, ὡς κατ' ἔτος, ἕνεκα τῶν ἑορτῶν.

ΔΩΡΑ

Εἶνε μία φροντὶς καὶ αὐτή, ἡ ὁποία ἀπασχολεῖ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἄνδρας καὶ γυναῖκας. Ἄλλοτε εἰς χρόνους παλαιοτέρους τὸ μόνον δῶρον, τὸ καθιερωμένον, οὕτως εἰπεῖν, ἦτο χρυσοῦν ἢ πολύτιμον κόσμημα. Τότε τὰ bibelots ἦσαν πράγματα ἄγνωστα, καὶ μόνην ἀξίαν καὶ διὰ τὸν δίδοντα καὶ διὰ τὸν λαμβάνοντα εἶχαν τὰ χρυσοφικά. Νομίζω ὅτι ἡ συνήθεια αὐτὴ ἦτο ἀπὸ τὰς λογικωτέρας τῶν παλαιῶν χρόνων καὶ πολλοὶ τὴν συνεχίζουν μέχρι τῶν ἡμερῶν μας. Οἱ γονεῖς οἱ συγγενεῖς, πολλάκις δὲ καὶ οἱ φλοι τῆς οἰκογενείας, μὲ τὰ κατ' ἔτος προσφερόμενα πολύτιμα δῶρα των καταρτίζουν ὁλόκληρον τὴν εἰς τὸν κλάδον αὐτὸν προῖκα τῆς κόρης.

Τὸ ἀδαμαντοπωλεῖον καὶ χρυσοχοεῖον Πομόνη κρατεῖ βεβαίως τὰ σκῆπτρα τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου καὶ ὅλων τῶν πολυτίμων λίθων παρ' ἡμῖν.

Ὅσοι καὶ ὅσαι σκέπτονται τί νὰ προσφέρουν καλὸν τὰς ἡμέρας αὐτὰς δὲν ἔχουν παρά νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ κατάστημα τοῦ κ. Πομόνη.

Ἐκεῖ τὰ πολύτιμα μέταλλα εἰς συνδιασμὸν μὲ τὴν τέχνην ἀποτελοῦν ἕνα πρωτοφανῆ πλοῦτον κάλλους καὶ θάμβους, κάτι τόσον ὡραῖον, ὥστε νὰ ὑπερβαίνῃ καὶ αὐτὸν τὸν Morel καὶ αὐτὸν τὸν τόσον φημισμένον παρισινὸν Lalique.

Μὲ ὅσον ὀλίγα καὶ ἂν θέλῃ νὰ ἐξοδεύσῃ κανεὶς ἠμπορεῖ νὰ ἀγοράσῃ ἓν πολὺ ὡραῖον καὶ αἰώνιον πραγματάκι. Ἀφίνω πλέον τοὺς θέλοντας νὰ ἐξοδεύσουν πολλά. Δι' αὐτοὺς ὄχι μόνον πολύτιμα κοσμήματα καὶ σκεύη, τὰ ὁποῖα εἶναι πάντοτε εὐπρόσδεκτα δῶρα, ἀλλὰ καὶ bibelots θαυμάσια ὑπάρχουν εἰς ἀφθονίαν. Δοχεῖα δι' ἄνθη ἀρχαίου ρυθμοῦ, ὡρολόγια, μελανοδοχεῖα, κανδηλέρια καὶ ὅλα τὰ μικρὰ τίποτε, τὰ ὁποῖα στολίζουν τὰς σημερινὰς οἰκίας εὑρίσκονται εἰς μέταλλον λευκόν, θαυμασίως ἐπεξειργασμένα, ἢ μέταλλον παλαιοῦ ἀργύρου ὠξειδωμένου. Τῶν ἀδαμάντων καὶ πολυτίμων λίθων περιγραφὴν δὲν κάμνομεν· διότι δὲν περιγράφονται. Μία ἐπίσκεψις ἀρκεῖ.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΣΑΣ ΕΙΣ ΤΗΣ κ. ΚΑΡΑΣΤΑΜΑΤΗ

Δῶρα ἐπίκαιρα, τὰ ὁποῖα θὰ χρησιμοποιηθοῦν ἀμέσως, διότι τώρα μὲ τὰς ἑσπερίδας καὶ τὰ θέατρα καὶ τὰς παρουσιάσεις καὶ τοὺς χορούς, τὰ ὡραῖα μεταξωτὰ τῆς Καρασταμάτη βασιλεύουν. Οἱ νέοι γυρμοὶ μάλιστα τῆς ἀναμίξεως τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου εἰς τὰ ὑφάσματα, οἱ ὁποῖοι κάμνουν τόσο φουόρε εἰς τὸ Παρίσι, ἠμπορεῖ νὰ λεχθῇ ὅτι εἰσήχθησαν παρὰ τῆς κ. Κραρασταμάτη.

Διότι πρὸ ἐτῶν αὐτὴ ὑφαίνει μὲ χρυσὸν καὶ ἄργυρον τὰς ἀραχνοειδεῖς γάζας της καὶ τὰ ὡραῖα μεταξωτὰ ὑφάσματά της. Διὰ τὰ δῶρα σας λοιπὸν εἰς τῆς κ. Σπ. Καρασταμάτη.

ΜΕΓΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

Ι. Δ. ΤΣΑΜΗ

Ὑποδηματοποιοῦ ἀπάσης τῆς Βασ. Οἰκογενείας καὶ τῆς Αὐλῆς

Ὁδὸς Σταδίου 47, Ὁδὸς Γ. Σταύρου 1

Ἡ ἐγνωσμένη καλαισθησία τοῦ ἀπαραμίλλου καὶ πασιγνώστου ὑποδηματοποιείου τοῦ κ. Τσάμη πείθει πᾶσαν φιλόκαλον κυρίαν καὶ δεσποινίδα ὅτι εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ὑποδυθῇ ἐν αὐτῷ, ἰδίᾳ κατὰ τὴν ἐπερχομένην χειμερινὴν περίοδον δι' ἣν ὁ κ. Τσάμης ἐκόμισεν ἔξοχον συλλογὴν δερμάτων εἰς ἀπείρους ὅλως νέους χρωματισμούς. Τῶν Ἀθηδῶν τὴν μοῖραν, καθόσον ἀφορᾷ τὴν ὑπόδησιν, ζηλεύουσι καὶ αὐταὶ αἱ Παρισιναὶ χάρις εἰς τὸν κ. Τσάμην, τὸν ὁποῖον πολὺ δικαίως τιμᾷ ἅπασα ἡ ἀρίστη τάξις τῆς κοινωνίας μας διὰ τῆς πελατείας της.

Φρονοῦμεν ὅτι διὰ τοιοῦτον κατάστημα πᾶσα σύστασις ἀποβαίνει περιττή.